

Nr 225.

Av herr **Olofsson** i Digernäs, om avskaffande av veteavgiften m. m.

Under några år ha södra Sveriges större spannmålsodlare gynnats av staten i form av inlösen av vete och råg till för odlarna gynnsamma fastställda priser, som redan år 1934 hade stimulerat till en produktion av varan överstigande landets eget behov samt förorsakat misskötsel av stora mängder säd, som på olika sätt måst avyttras bl. a. till kreatursfoder. Staten har härigenom intill nyåret 1935 åsamkats en förlust på mellan 80 och 90 miljoner kronor. Efter de nu förbättrade konjunkturerna borde de, som gynnats med de goda priserna, få betala den gjorda förlusten, men i stället blir det nu, efter fjolårets beslut om veteavgift, Norrland, som får betala statens gjorda förlust genom ett högre vetemjölpris. På regeringens förslag beslöt nämligen fjolårets riksdag att under en tid av sex år skulle en veteavgift av högst tre öre per kilogram uttagas av kvarnarna till täckande av den förlust, som södra Sveriges lantbrukare förorsakat staten. Förhållandet är nu så att större delen av Norrland har under den gångna sommaren genom den kalla väderleken och det myckna regnet samt den ogynnsamma bärgningen fått en mycket svag sädesskörd och delvis fullständig missväxt, och följderna blir den, att Norrland mer än eljest får lov att köpa mjöl från södra Sverige och som vanligt blir det i huvudsak vetemjöl. Att under sådana förhållanden Norrlands befolkning skall betala förluster, som storjordbruket i södra Sverige har åsamkat staten, är väl ändå bra orimligt och i högsta grad orättvist. På grund av det anförda hemställes,

att riksdagen ville besluta upphäva fjolårets beslut rörande veteavgift och i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om förslag till täckande av den gjorda förlusten på bekostnad av södra Sveriges större jordbrukare.

Stockholm den 20 januari 1936.

Johan Olofsson.